

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoCsp/68/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121513911
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6121513911.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Martiny Mochnáčovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobcu 365.bank, a.s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, právne zastúpeného SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, proti žalovanej F. O., nar. XX.X.XXXX, bytom D., D. W. XXX/XXB, o zaplatenie 1.362,14 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 13Csp/41/2021-151 zo dňa 26. augusta 2022 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** vo výroku I. o určení, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 1719290077 zo dňa 15.6.2017 v časti 6. Záverečné ustanovenia, bod 6.4., je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, vo výroku III. o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a vo výroku IV. o náhrade trov prvoinštančného konania.

Rozsudok okresného súdu **z o s t á v a n e d o t k n u t ý** vo výroku II. o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1.224,72 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 9.10.2021 do zaplatenia, úrok vo výške 79,47 eur a úrok z omeškania 81,62 eur.

Strany **n e m a j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 1719290077 zo dňa 15.6.2017 (ďalej len zmluva o úvere, resp. úverová zmluva) v časti 6. Záverečné ustanovenia, bod 6.4 (v znení presne citovanom vo výroku I. rozsudku okresného súdu) je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.224,72 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne z tejto sumy od 9.10.2021 do zaplatenia, úrok vo výške 79,47 eur a úrok z omeškania 81,62 eur (výrok II.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.). Preskúmaním zmluvy o úvere dospel k záveru, že táto obsahuje všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. (vrátane vymedzenia trvania zmluvy, ktorá náležitosť bola osobitne namietaná žalovanou), a preto nie je možné dotknutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň okresný súd konštatoval, že veriteľ riadne skúmal schopnosť žalovanej splácať úver. Nebolo sporné, že žalovaná úver riadne nesplácala a z vykonaného dokazovania okresný súd ustálil, že v súdenej veci boli dodržané zákonné podmienky aj na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

2. Podmienku obsiahnutú v bode 6.4 úverovej zmluvy ohľadne započítavania platieb najskôr na náklady spojené s poistením (ak bolo uzavreté), následne na poplatky, úrok z omeškania, zmluvný úrok a až napokon na splátku istiny vyhodnotil ako pre spotrebiteľa nevýhodnú. Spotrebiteľ má totiž nepochybne prioritný záujem na úhrade istiny, pričom dotknuté dojednanie dáva dodávateľovi možnosť presadiť jeho ekonomické záujmy, čo zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Okresný súd konštatoval, že len zaškrtnutie políčka „ÁNO“ neznamena individuálne

dojednanie zmluvnej podmienky. Nielen z bodu 6. úverovej zmluvy, ale ani z jej celkového znenia nevyplývajú žiadne informácie o tom, aké výhody, resp. nevýhody z daného dojednaní plynú pre žalovanú. Žalobca tak nepreukázal, že by žalovaná bola dostatočne a náležite uzrozumená s dotknutým spôsobom započítavania priebežných plnení. Okresný súd dodal, že spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať svojho práva alebo inak zhoršiť svoje postavenie; k čomu dotknutým článkom úverovej zmluvy došlo.

3. Vo vzťahu k ďalším zmluvným dojednaniám nezhliadol takú nerovnováhu medzi právami spotrebiteľa a dodávateľa, že by spôsobovali ich neprijateľnosť. Okresný súd poukázal na to, že záver o neprijateľnosti rozoberanej zmluvnej podmienky nespôsobuje neplatnosť celej zmluvy a ani bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Vzhľadom na to, že žalovaná uhradila niektoré splátky oneskorene, okresný súd nemal možnosť overiť, akým spôsobom žalobca započítaval jednotlivé splátky. Postupoval preto podľa žalobcom predloženej amortizačnej tabuľky (bod 2.3 zmluvy o úvere), pričom v jej zmysle malo byť na úroky zaplatené 263,49 eur. Nakoľko žalovaná uhradila v úhrne 1.032,27 eur, zaplatená istina predstavuje sumu 768,88 eur (1.032,37 - 263,49). Nadväzne je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.224,72 eur (2.000 eur poskytnutý úver -768,88 eur z neho zaplatená istina -6,4eur; suma uhradená po zosplatení úveru) a vo zvyšnej časti istiny bola žaloba zamietnutá.

4. V zmysle amortizačnej tabuľky celkové úroky predstavovali sumu 462,38 eur, keďže žalovaná z nich uhradila 263,49 eur, nezaplatené úroky zodpovedajú sume 198,89 eur. Žalobca si však žalobou uplatňoval nesplatené úroky iba vo výške 79,47 eur, pričom súd nemôže prekročiť žalobcom uplatnený rozsah nároku, preto mu v danej spojitosti priznal len nárok na zaplatenie 79,47 eur. Súčasne žalobcovi priznal aj nárok na zaplatenie vyčíslených úrokov z omeškania 81,62 eur (za obdobie od 12.6.2020 do 8.10.2021) a úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nesplatených istiny 1.224 eur od 9.10.2021 do zaplatenia.

5. Pokiaľ ide o žalobcom uplatňované poplatky v sume 27 eur, tieto neboli v žalobe žiadnym spôsobom odôvodnené. Navyše, žalobca nešpecifikoval upomienky, resp. výzvy, ktoré v danej spojitosti mali byť ním vykonané. Rovnako nebolo zrejmé, či tak bolo učené na základe konkrétnej dohody s dlžníčkou o výške poplatkov. Nadväzne okresný súd nemohol overiť ich výšku. Zamietnutie žaloby vo zvyšnej časti sa teda vzťahovalo aj na predmetnú časť žalovaného nároku.

6. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd tak, že žalobca má voči žalovanej právo na ich náhradu v rozsahu 77,80% (výrok IV. rozsudku okresného súdu), ktorý rozsah konkrétne odôvodnil, pričom v rámci ustálenia pomeru úspechu strán zohľadnil aj (kapitalizovanú) výšku úrokov z omeškania ku dňu vyhlásenia napadnutého rozsudku.

7. Proti tomuto rozsudku (s výnimkou výroku II.) podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že žalobe bude vyhovieť v celom rozsahu. Poukazoval na to, že strany si osobitne dojednali spôsob započítania mesačných splátok úveru, keď žalovaná svoju vôľu vyjadrila zaškrtnutím políčka „ÁNO“; čo rešpektuje aj znenie § 566 ods. 2 Obč. zák. umožňujúce dlžníkovi uviesť iné poradie započítavania čiastkových plnení. Žalobca tvrdil, že okresný súd „prekvapivo“ nepovažoval dotknutú zmluvnú podmienku za individuálne dojednanú. V tejto spojitosti poukazoval per analogiam na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 80/2017, ktoré bolo i predmetom prieskumu Ústavným súdom SR (sp. zn. III. ÚS 438/2018).

8. Navyše, okresný súd nezohľadnil všetky ustanovenia zmluvy komplexne, keďže i v bode 2.2 úverovej zmluvy zvolil žalobca rovnaký spôsob individuálneho dojednaní, pričom v danom prípade vôľu žalovanej (prejavenú zaškrtnutím políčka „NIE“) rešpektoval. Žalobca dodal, že aj z hľadiska systematiky zmluvy bola podmienka 6.4 na „samom konci zmluvy“, bezprostredne pred jej podpisom a bola ľahko čitateľná, jasná a zrozumiteľná.

9. Žalobca nesúhlasil s tým, že dotknutý spôsob započítania splátok je pre spotrebiteľa nevýhodný. Pokiaľ by spotrebiteľ plnil svoj dlh riadne a včas, vrátil by žalobcovi dojednanú sumu 2.462,38 eur bez ohľadu na to, ako by boli jednotlivé splátky započítavané. Tvrdil, že opačný záver okresného súdu „nie je presvedčivý, ani racionálne zdôvodnený“. Obdobne aktuálna právna úprava nepočíta s informovaním spotrebiteľa, aká časť jednotlivých splátok pripadne na istinu a aká na úroky, či poplatky. Taktiež v tejto súvislosti odkazoval na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 307/2020; sprostredkované cez rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoCsp/52/2020.

10. Odvolateľ uviedol, že prípadné omeškanie dlžníka so splácaním dlhu je štandardne považované za podstatné porušenie zmluvy a jeho prirodzeným následkom je navýšenie dlhu minimálne o zákonné úroky z omeškania a o zmluvné úroky z nesplatených istiny (R 5/2021). Zotrvával na tom, že spôsob započítania mesačných splátok bol dojednaný individuálne, a preto prepočet vykonaný okresným súdom označil za „svojoľný a bezdôvodný“. Namietal rozpornosť záveru okresného súdu ohľadne rozpočítania aktuálneho stavu úveru k 31.7.2021, ktorý záver nezodpovedá písomnosti predloženej

žalobcom. Súčasne namietal absenciu riadneho a presvedčivého odôvodnenia vo vzťahu tak k určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ako aj k matematickému prepočtu vykonanému okresným súdom, ktorý je chybný (nekorešponduje s predloženými listinami).

11. Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

12. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), z ktorého titulu rozsudok okresného súdu zostal nedotknutý v odvolaní nenapadnutom výroku II. o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi istinu 1.224,72 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% z danej sumy od 9.10.2021 do zaplataenia, úrok vo výške 79,47 eur a úrok z omeškania 81,62 eur a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) vo zvyšnej meritórnej časti rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. Krajský súd východiskovo konštatuje, že nepovažuje za individuálne dojednanie také znenie/dojednanie zmluvnej podmienky, ktoré je v plnej miere vopred pripravené dodávateľom a spotrebiteľ ho nemôže žiadnym spôsobom ovplyvniť/modifikovať; má možnosť ho iba (ako celok) prijať alebo odmietnuť. Uvedené konštatovanie platí aj pre zmluvné podmienky vopred naformulované výlučne dodávateľom, vo vzťahu ku ktorým má spotrebiteľ (napríklad vyznačením/zaškrtnutím políčka „ÁNO“ alebo „NIE“) len možnosť ich buď bez výhrad prijať, alebo odmietnuť.

14. Pokiaľ by sa dotknutý prístup považoval za akceptovateľný, potom by dodávateľovi stačilo vo vzťahu ku všetkým, resp. akýmkoľvek zmluvným podmienkam/dojednaniám pripojiť políčka „ÁNO“ / „NIE“ na zaškrtnutie a prostredníctvom tvrdenia o individuálnosti dojednaní by sa úplne vyhol kontrole práv spotrebiteľa. Predmetná obchodná praktika, ktorá sa na prvý pohľad javí ako pro spotrebiteľská, tak skôr vykazuje znaky sofistikovanej snahy o vyhnutie sa, či až obchádzanie inštitútov právnej ochrany spotrebiteľa, ktorej zásadný význam je (okrem iného) daný tým, že ide o hodnotu postavenú na roveň ostatných základných hodnôt verejného poriadku v rámci Európskej únie.

15. Spomínaný prístup (zdanlivá voľba spotrebiteľa prostredníctvom zaškrtnutia políčka „ÁNO“ / „NIE“) nie je vo svojej podstate ničím iným, ako bezpodmienečným diktátom veriteľa a ani len nebudí dojem reálneho vyjednávania (vyjednávania v užšom slova zmysle) zmluvných strán o obsahu zmluvy ako štandardného procesu, na ktorom je budovaná zásada zmluvnej voľnosti; t.j. jeden z nosných princípov civilného práva. Podľa krajského súdu práve takéto - cez skutočný priebeh vyjednávacieho procesu - vnímanie predformulovaných zmlúv je nutné mať na zreteli pri posudzovaní (konkrétnych) spotrebiteľských vzťahov, ktoré už bezprostredne ich povahou sú založené na prezumovanom nerovnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa.

16. Rozoberanému východisku zodpovedá i právna úprava § 53 ods. 2 Obč. zák., ktorá individuálne dojednanie zmluvnej podmienky/ustanovenia zmluvy spája s možnosťou spotrebiteľa ovplyvniť jeho obsah. Čo nie je nič iné, ako možnosť spotrebiteľa dosiahnuť modifikáciu (či už zásadnú alebo len doslova „kozmetickú“) znenia/obsahu určitého zmluvného dojednania; teda nielen ho bez výhrad prijať alebo ako celok odmietnuť.

17. Predovšetkým však zmluvné dojednanie (zo samotného zmyslu a významu slova dojednanie) má byť výsledkom vzájomného vyjednávania zmluvných strán. Žalobca ani len netvrdí (§ 53 ods. 3 Obč. zák.), že by k takémuto vyjednávaniu došlo a už vôbec nie, že by žalovanej vysvetlil, čo pre ňu akceptácia ním naformulovaného znenia zmluvných podmienok (vrátane posudzovaného bodu 6.4 úverovej zmluvy) bude znamenať. Napríklad aspoň poukázaním na súvislosť zdôrazňovanú žalobcom i v odvolaní, že pokiaľ bude úver splácaný riadne a včas, súhrnná výška splátok bude identická bez ohľadu na to, akým spôsobom sa jednotlivé splátky budú rozpočítavať na úroky a na istinu.

18. V danej spojitosti sú však zásadné práve následky, ktoré pri znení naformulovanom žalobcom nastanú v prípade porušenia platobnej disciplíny dlžníka. Hoci krajský súd nespochybňuje tvrdenie, že porušenie platobnej disciplíny (omeškание či až vynechanie splátok, eventuálne ich platenie v značne nižšej ako dojednanej sume) je podstatným porušením zmluvných povinností dlžníka, súčasne je však spravdla i dôsledkom (finančných) problémov, v ktorých sa dlžník v danom momente ocitne. Ak v takejto situácii - už i tak pre spotrebiteľa pomerne ťaživej - dokáže opätovne pokračovať v splátkach, ktoré ale budú prioritne započítavané na splátky poplatkov, úrokov z omeškania, či úrokov a až následne na istinu, neraz nastáva situácia, že spotrebiteľov dlh (jeho istina) sa napriek vykonávaniu splátok vôbec neznižuje. Uvedené jednoznačne vytvára hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa v právach a povinnostiach zmluvných strán.

19. Krajský súd poukazuje tiež na ďalšie konkrétnosti súdnej veci. Žalobca tvrdí, že v zmysle aktuálnej právnej úpravy ani nie je potrebné, aby bol spotrebiteľ v zmluve informovaný, aká časť jednotlivých splátok pripadne na splátku istiny a aká na splátku úrokov (popríklad poplatkov). Posudzovaná zmluva však uvedené rozčlenenie výslovne obsahuje vo vzťahu ku všetkým 60-tim splátkam (bod 2.3 zmluvy). Zároveň z danej tzv. amortizačnej tabuľky nevyplýva, že by sa najskôr splácal len úrok z úveru (v konkrétnostiach žeby splátky boli započítavané iba na úrok až do výšky 462,38 eur), akoby zodpovedalo bodu 6.4 zmluvy, ale priebežne sa spláca tak úrok, ako i istina.

20. Žalobca odkazuje i na znenie § 566 ods. 2 Obč. zák., ktorý dáva dlžníkovi možnosť „určiť inak“ (aby sa jeho platby nezapočítavali najprv na istinu a až potom na úroky). Z tohto zákonného ustanovenia je zrejmé, že má ísť nielen o prejav vôle, ale aj o iniciatívu dlžníka. V spornom zmluvnom dojednaní je pritom použitý termín „dlžník súhlasí“, z čoho pomerne jasne vyplýva iniciatíva druhej zmluvnej strany - dodávateľa, s ktorého návrhom spotrebiteľ „iba“ súhlasí. Taktiež z uvedenej spojitosti, ktorá je súčasťou celého (už i vyššie rozoberaného) kontextu právneho vzťahu strán, ktorého posudzovania sa sám žalobca dovoľáva, je zrejmé, kto mal záujem na takomto znení ustanovenia úverovej zmluvy.

21. Pre úplnosť krajský súd dodáva, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 80/2017 a naň nadväzujúce rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 438/2018 sa týkali iných skutkových i právnych okolností a analógia podsúvaná žalobcom celkom neobstojí. Práve z toho, že oba súdy vyhodnocovali aj otázku hrubého nepomeru je zrejmé, že v danej veci dotknuté dojednanie (o rozhodcovskej doložke, ktoré bolo tiež vyznačované zaškrtnutím políčka „ÁNO“ / „NIE“) nepovažovali za individuálne dojednanie, pri ktorom sa uvedené súvislosti neposudzujú. Zároveň ústavný súd považoval za relevantné vyhodnotenie, kto a z akého dôvodu inicioval uzavretie konkrétneho zmluvného dojednania, ako i posúdenie, či a akým spôsobom sa pri jeho uzavretí realizovali práva spotrebiteľa rozhodnúť sa (t.j. presne to, čo vyhodnocovali súdy konajúce v prejednávanej veci). Napokon v danom prípade ústavný súd za značne významné považoval aj skutkovo výsostne individualizované okolnosti (výška úveru 2 milióny Sk a predovšetkým fakt, že spotrebiteľ bol pôvodne zamestnancom banky/veriteľa so zvýhodnenou úrokovou sadzbou, keďže „...potom ťažko prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa, že v konaní žalovaného - v predmetnej veci dodávateľa - badať evidentne zneužitie neskúsenosti slabšej zmluvnej strany/spotrebiteľa“).

22. Okresný súd vôbec nespochybnil závery vyplývajúce z rozhodnutia publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 5/2021. Pri vymedzení výšky nároku, osobitne v otázke nároku na úroky, v plnej miere akceptoval jeho právnu vetu; zohľadnil však viazanosť súdu žalobným návrhom.

23. V rozoberanej problematike nebola osobitnejšie významnou ne/výhodnosť použitia ustanovení Obchodného zákonníka, ktorej sa ústavný súd venuje v náleze sp. zn. III. ÚS 307/2020. Ústavný súd SR (čo vyplýva aj z citácie zdôrazňovanej žalobcom) sa vyjadroval prioritne k novej výhodnosti premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka; nie však k započítavaniu splátok najskôr na úroky a až potom na istinu. Taktiež v dotknutom náleze poukázané na jedinečné okolnosti každej súdnej veci (v danej veci napríklad na to, že zmluva bola uzatvorená ešte v roku 2005, kedy „iný prístup - ako podľa Obch. zák. - by ani nebol možný“). Predovšetkým, ako vyplýva i z odlišného stanoviska pripojeného k danému rozhodnutiu, Ústavný súd SR v inom rozhodnutí (sp. zn. I. ÚS 402/2013) sa vyslovil aj opačne.

24. Pokiaľ ide o rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 6CoCsp/52/2020, z vyššie vymedzených východísk a úvah konajúceho odvolacieho súdu/senátu je zrejmy širší kontext posudzovania spornej záležitosti, ktorý v konečnom dôsledku viedol (čiastočne) k odlišným záverom. Rozhodnutie Krajského súdu Trenčín (sp. zn. 19Co/73/2019), z ktorého taktiež cituje odvolateľ, sa viaže k otázke informovania spotrebiteľa o rozčlenení splátok, pričom - ako už bolo uvedené - v súdenom prípade takéto rozčlenenie bolo bezprostredne súčasťou úverovej zmluvy. Konajúci odvolací súd/senát dopĺňa, že rozhodnutia odvolacích súdov v iných veciach nie sú pre neho záväzné, dokonca ani v situácii, kedy by riešili identické otázky; čo však v dotknutých rozhodnutiach splnené nie je.

25. Z konštatovaného vyplýva, že krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky pod bodom 6.4 úverovej zmluvy, ktorá je v plnom znení citovaná vo výroku I. napadnutého rozsudku. Nadväzne okresný súd náležite pristúpil k prepočtu priebežných plnení (splátok žalovanej) spôsobom rešpektujúcim zmluvné dojednanie v bode 2.3 tzv. amortizačnú tabuľku a pri

jednotlivých splátkach v jej zmysle vymedzil časť pripadajúcu na splátku úroku a časť pripadajúcu na splátku istiny; ktorý postup i výslovne pomenoval.

26. Neobstojí preto tvrdenie odvolateľa o nepreskúmateľnosti (matematického) prepočtu okresného súdu. V užšom význame ani nejde o namietanie nepreskúmateľnosti, lebo sám žalobca označuje dotknutý výpočet za chybný (nekorešpondujúci s predloženými listinami). Určité tvrdenie (vrátane tvrdenia o matematickom prepočte) totiž nemôže byť súčasne označené za chybné a aj za nepreskúmateľné.

27. V záujme komplexnosti krajský súd uvádza, že prepočet vykonaný okresným súdom presne korešponduje s jednotlivými splátkami (ich rozčlenením na splátku úroku a na splátku istiny podľa tzv. amortizačnej tabuľky - bod 2.3 zmluvy) a prehľadom priebežných úhrad (vypracovaným žalobcom - č.l. 10), ktoré žalovaná vykonala v období od 15.8.2018 do 20.1.2020. Nejde teda ani o neakceptovanie dokladu predloženého žalobcom, ale o iný záver o skutočnostiach z neho plynúcich, ktoré vyslovil okresný súd v porovnaní s vyhodnotením prezentovaným žalobcom.

28. Je žiaduce dodať, že odvolateľ vôbec nespochybnil (v rámci odvolania žiadnym spôsobom nereaguje na) čiastkové závery okresného súdu ohľadne zamietnutia žaloby (aj) ohľadne poplatkov vo výške 27 eur. Nadväzne z titulu viazanosti odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími námietkami, nie je odvolanie žalobcu spôsobilé podmieniť iný záver v predmetnej dielčej otázke.

29. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v preskúmvanej meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

30. Žalobca síce odvolaním napadol aj výrok IV. rozsudku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania, ale výlučne v súvislosti s ním tvrdenou nesprávnosťou rozhodnutia vo veci samej (čiastočným zamietnutím žaloby). Nadväzne, potvrdenie rozhodnutia v meritórnej časti zakladá vecnú správnosť aj od nej závislého výroku o náhrade trov konania. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite a zodpovedajúco konkrétnostiam súdnej veci aplikoval zásadu pomerného úspechu v spore (§ 255 ods. 2 CSP).

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že strany nemajú nárok na ich náhradu. Odvolateľ - žalobca nebol v odvolacom konaní (vôbec) úspešný, preto mu nevzniká nárok na náhradu jeho trov. Naproti tomu žalovaná bola v odvolacom štádiu konania úspešná, ale z obsahu spisu nevyplýva na jej strane v súvislosti s odvolacím prieskumom vznik žiadnych trov - § 251 CSP. Takéto „jednoetapové“ rozhodnutie o náhrade trov konania zodpovedá aj východiskám a záverom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (bližšie napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 72/2018).

32. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.